

Αίγυψο ακόμη και θάμνηνε τα γέλια. Συγχωρήθηκε όμως. 'Αλλ' όταν πέσαμε ή πρώτη αυτή εντύπωση και αναμέτρησε καλά την κατάσταση του, έπεσε στην πιο μισητή απελπισία.

Την άλλη μέρα έκανε μια τρομερή σzene της 'Αντζέλας. 'Εξείνη όμως, θεωρούσε καθως πάντοτε, υποκρίθηκε ότι μετανοεί, τοι' όρμησε με φωνές και με κλάματα ότι αυτόν μόνο αγαπούσε και ότι θα ήταν στο έξης αιώνα πιστή και σίδηρε στα πόδια του ζικετευόντάς τον να την συγχωρήσει. Ποτέ δεν είχε φανη τόσο επιθυμητή στον Στένταλ όσο τις στιγμές αυτές της προσποίησης.

«'Ανάδινε δολιχλήρη—γράφει ο Στένταλ—μια άκατανόητη ξερωτική γοητεία. Και όμως από επηρεάστια συγκαταβήθη, ξυμνα ανένδοτος. Τώρα (αυτά τα έγραφε βότερα από καρφ), μετανοώωωω για τη σκληρότητά μου, αλλ' είναι αργά κατώ.

Δεκαοχτώ δολιχλήρες μήνες έκανε ο Στένταλ ως πού να παρηγορηθή.

«'Ημιον σάν άποδολομένους—έγραφε στον φίλο του Μερμέ.—'Όταν συνήδα από την θλίψη μου, κατελήθηνα από μια παράξενη περιέργεια: 'Ηθελα να γνωρίσω όλες τις απαιτήσεις της. 'Εβαβα και μου τις διηγούντο με όλες τις λεπτομέρειές τον. Αυτό μου προσέδωσε μια απείρησστη δόνη, συγχρόνως όμως και μια περιεργη ήδονη.

Ώστόσο μετά δύο χρόνια ο Στένταλ ξανασυναντήθηκε με την 'Αντζέλα. Είχε πάει στο Μιλάνο για να γιορταστή από κάτι τυχερούς που είχε πάρει στη Σίλεσία. 'Η αγάπη του για την όμορφη Μιλανέζα δεν είχε σβήσει...

«'Όταν την είδα—γράφει—κατάλαβα πόσο μου ήταν αδύνατο να πάω να την αγαπώ.

Και ξαναγαλήθησαν... Μία κοντά της δεν αισθανότανε πια την παλιά παραφορά, την παλιά του μνήη.

«Βρισκόμουν—γράφει—στη δεύτερη έκβληη περίοδο του έρωτος, πού ή πρώτη όμοι έξοφανίζετα και τη δέση της την παίρνουν ή φίλια κ' ή εμμοστούννη.

Την 21 Σεπτεμβρίου ο Στένταλ κ' ή 'Αντζέλα θυμήθησαν ότι ήταν ή επέτειος της μέρας που είχαν προτογογοιστή.

«'Ιστορία ή μέρα για τη ζωή μου—σημαίνει ο Στένταλ—και όμως ούτε σε μένα, ούτε στην 'Αντζέλα έγραφε την στανήρη που περιμέναμε. Και όμως, και μια γυναίκα από όσες—γνώρισα ως τώρα δεν μου έδωσε τις χωρίς πού μου έδωσε ή 'Αντζέλας.

Ύστερα από ένα μήνα, ο Στένταλ έφυγε μακριά απ' την αγάπη του. Πήγε στη Βενετία. 'Η 'Αντζέλα δεν του έγραφε. Πάλιν θα κ' άπατα, σκέπτονταν ο Στένταλ, και την φορά αυτή άπομόσους να την σκοτώση!... Ροήγορα όμως συνήθε από την τρέλλα του κ' δταν γύρισε στο Μιλάνο, ξανατίμωσαν και πήγαν άρεκέτες φορές μαζί στο θέατρο. Στην πρώτη του «Μισιστόφ Γάμοος του Τομαζόττο, ή 'Αντζέλα ήταν υπέροχη. 'Από τη συγκίνηη της έδωσε φρονέ. Ποτέ δεν ήταν τόσο όμορφη...

Τό βράδυ αυτό ήταν ή τελευταία φορά πού έβλεπε την αγαπημένη του 'Αντζέλα ο Στένταλ. Την άλλη μέρα έφυγε για τη Γαλλία. 'Η είδονα της όμως, ως το τέλος της ζωής του, ξυμνε βαθιά χωραγμένη στο νού του και στην καρδιά του...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ό μακαρίτης ο Σπανδονής μιστού στη δουλειά του δεν ελογιάσε κανένα έμποδο. 'Αναρίθμητες είνε ή περιπέτειες του δημοσιογραφικού του σταδίου. 'Απ' αυτές αναφέρουμε σήμερα δύο χαρακτηριστές:

Μία φορά θέλοντας να μάθη τι θα έλεγε ο βασιλεύς Γεώργιος κατά τη γέννηη του υιού του διαδόχου, πήγε στο Τατόι και κρυφτικε κάτω απ' τα χορτά, μπροστά σ' ένα παρθένο του άνακτόρου, όπου λίγο έλειπε να τον πατήση ο φουροφός τουλάς, χωρίς έννοιση και ν' αντιληφθή την παρουσία του. 'Απ' εκεί είχε κ' άκουσε τα πάντα και την άλλη μέρα ή «'Ακόροπλις» έδημοσίωσε μια λεπτομερή περιγραφή σχετική με τη γέννηη του μικρού πριγκιπού.

Άλλοτε πάλι, επειδή γινόταν μεγάλος λόγος για κάποιον άνταφματικό όροφ, έδεδήθη να του κάμουν δοξασιαικές έννοιες στα γραφεία της έφημερίδας του. Ύστερα απ' αυτό τον έπαισε σφοδρός πυρετός, αλλά την έπομνη έγραψε ένα πολύ ένδιαφέρον άρθρο στην «'Ακόροπλις».

Κάποιος ξένος συγγραφέρι έλεγε: «'Ο άνθρωπος έχει τρία πράγματα: Ψυχή, όσμη και περιουσία. 'Εξ αυτών ή ψυχή είνε λεία των παιδιών, το όσμη των ιστορικών και ή περιουσία των δικηγόρων!»...

Ό περιήρημος καρδινάλιος Ρισελιέ όταν άκουσε να κατηγορούν κανέναν έλεγε:

—Θέλω να μου δείξετε αυτόν τον άνθρωπο, γιατί είμαι βέβαιος πως έχει κάποια άξια για να καταφέρωνται τόσοσ ενάντιον του...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΣΩ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γερμανικές προλήψεις;

Παρ' όλη τη διάδοσ του πολιτισμού και στα πιο άπομακρυσμένα μέρη της γης, και στα πιο άπ' όμαρα χωριουδάκια, ο λαός δεν έννοι ή άφρηση τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες του. 'Ενας Γερμανός σοφός έδημοσίωσε τελευταία ένα βιβλίο για τις προλήψεις που έπακρατούν και σήμερα ακόμα στον τόπο του. 'Απ' αυτές διαλέγομε τις περιεργότερες:

«'Όταν λοιπόν μια Γερμανιά μητέρα θέλη να μάθη αν το παιδί της είνε ματιασμένο, δεν έχει παρα να το γλύψη στο μέτωπο. 'Αν το παιδί έχη ματιασθή, το μέτωπο του θα είνε άλωμο!»...

«'Όταν τα παιδιά μιλούν άποτοια, για να τους κόψουν την κακή αυτή συνήθεια τους δίνουν ψωμά πού το έγώφεραν από ζητιάνο.

«'Όταν μια υπηρέτρια κινάη σε καινούργιο σπίτι, πρέπει να πάη άμέσως και να κοιτάξη μισ' στην τραπεζα της καινάδας, αν θέλη να περάση καλά με τους κριούς της.

«'Όταν κανείς έχη άδικο ήλο ποταφού του, πρέπει να προσέξη να μην το δη το καινούργιο φεγγάρι, γιατί τότε θα έχη άπενταριές όλο το μήνα!»...

«'Όταν ή γυναίκες πλένουν σακιά στο ποτάμι, την άλλη μέρα θα βρέξη.

«'Όταν φορέση κανείς καθαρό ποικάμισο την Παρασκευή, προσνλάγεται από τους πόνοος της κοιλιάς.

«'Όποιος κοιτάξη πάνω του ένα ποδάρι από τριφυλοπότιμο, έχει τάχη κ' όταν πονάη κ' όταν άγοραξη.

«'Όταν γάθη κανείς το πρώτο φέσμα του παιδιού του, δεν πρέπει να κινή παλάμα με το ράφι για την άμοση, γιατί άλλωώς σ' όλη του τη ζωή δεν θήχη ταχη το παιδί στα φορεμάτα του.

«'Όποιος πλένη τα χέρια του και τα σφογγίση στο τραπεζομάνηλο, βγάξει σποριά! κτλ. κτλ.

Μία άνατριχιαστική συμφωνία

Κατά το έτος 1864 έγινε καταδρασθή στο Παρίσι εις θάνατον ο όδοκωφ Ντέ Λά Γκωμερά, κατηγορούμενος επί φόνο. Ό συνήγορός του δεν μπόρεσε να πείση το δικαστήριο για την άδωστητη του πλάτου του κ' έτσι ο άτιχης γιατρός έφρόκετο ν' άποκεφαλισθή σε λάγες μέρες. Τοτε ζήτησε να έπισκεφθή τον καταδικο ένας μουσικόςός του, ο όδοκωφ Μπωκίον, ο όποιος μετά ένειδέριες διαταγής ειπε στον καταδικασμένο:

—Δεν μπόρεσα ως σήμερα να λύσω το έπιστημωνικό πρόβλημα αν το κεφάλι ένός ανθρώπου χωριόμενον από το όσμη του έξωκόουνην ή σκεπτεται. Έσεις μπορείς να με βοηθήσετε να λύσω το πρόβλημα αυτό. Θα είμαι παρόν κατά τον άποκεφαλισμό σας. Μόλις πείση το μαζάρι της γυλοτινας, θ' άρπάξω άμέσως το κεφάλι σας στα χέρια μου και θα σας φωνάξω σ' αυτό: «'Θυμηθήτε την συμφωνία σας και κλείσετε τρεις φορές το άριστερό σας μάτι!» Σεις δεν έχετε παρα να κλείσετε τρεις φορές το βλεφαρό σας κ' έτσι θα δείξετε ότι άντελήθητε τι σας είπα.

Ό Ντέ Λά Γκωμερά δέληρη την πρόταση του συναδέλφου του.

«'Όταν έφτασε ή ήμερα της εκτέλεσεως της ποινής και ο κατάδικος ώδηγήθηκε στο ζυγομα, ο όδοκωφ Μπωκίον βρισκόταν κοντά του. Μόλις έπεσε το μαζάρι, ο Μπωκίον έσπυρε και άρπάξε άμέσως το κεφάλι του καταδικού και φωνάξε μέσα σ' αυτό τον συμφωνημένη φράση. Πραγματικώς τότε το δεξί βλεφαρο του καταδικού άνοηλόκλεισε μια φορά, ενώ το άριστερό μάτι του ένίπταξε το γιατρό άσπυρη.

—Για όνομα του Θεού, κλείστε άλλη μια φορά το μάτι σας!... φωνάξε ο Μπωκίον.

Τό δεξί βλεφαρο του καταδικού έκανε μια έλαφρά κίνηση, αλλά δεν έκλεισε. Ό Μπωκίον κράτησε ακόμα λίγα λεπτα το κεφάλι στα χέρια του και ύστερα το έβαλε σιωπηλά στο φρέτρο. Κ' έτσι το μυστήριο ξυμνε πάλι άλωτο.

Μαροκινή φιλοφροσύνη

Η προκήμισσα Κοντέ μια μέρα πού μιλούσε με τον πρεσβευτή του Μαρόκου στο Παρίσι τον ερώτησε με περιέργεια:

—Μία δεν μου λέτε, γιατί έσεις έχει κάτω παίοντες πολλές γυναίκες; Δεν σας φτάνει μία;

—Κυρία μου, άπάντης ο τετρατέτατος διπλωμάτης, ή πολυγαμία είνε έπιτετραμμένη σε μās για τον έξης λόγο: Πρέπει να γνωρίσουμε πολλές γυναίκες για να μπορέσουμε να βρούμε σ' αυτές τα χαρισιατα και τις άρετές πού έδω στην Εύρώπη συγκεντρώνοντα μονάχα σε μια!...

